

El nom

Dg, 23/10/2016 per Ramon Bassas

[Roba estesa](#)



Fa quatre anys es va estrenar a Barcelona la comèdia *El nom*. La tria del nom d'un imminent fill d'un de dos matrimonis que han quedat per sopar desemboca en retrets mutus que passen, també, pels noms que l'altra parella ha donat als seus dos fills. També triant noms, avui, es defugen els "tradicionals" i se'n prefereixen de més curts, sovint secularitzats, o d'ídols reals o de ficció.

La comèdia citada insinua, també, que qualsevol mínima crítica és percebuda com una falta d'educació, com un atac als "drets" dels pares o com una reacció retrògrada. Encabat, ens recorden amablement que l'Església ja no té el monopoli dels noms i que els temps canvien i decidim que potser val més deixar-ho aquí.

Aquest estiu hi ha hagut una polèmica per les resistències del Registre corresponent, finalment vençudes, per acceptar el nom de "Lobo" d'un nadó madrileny, tot i que Lope (en català, Llop), recull ja aquesta arrel i té tradició. Però els progenitors no volien baixar del burro de la seva llibertat d'elecció ni l'Estat volia ficar-se en un embolic més. La llei, de fet, és molt laxa, tal i com segurament ha de ser.

La qüestió no és legal sinó, a parer meu, del descrèdit de la tradició. L'argument "perquè sempre s'ha fet així" ja no val i potser ja està bé. L'argument "perquè en la nostra cultura acostumem a triar el nom d'un sant, creguis o no en Déu o en els sants" incomoda el pensament correcte. L'argument que "és que ha de quedar clar que t'estàs referint a una persona i no a un gos, o a un llop" aviat serà censurat per l'animalisme rampant.

Tenim un problema amb la tradició, sí senyor. D'una banda, perquè té defensors nostàlgics que la fan, més que ningú, peça de museu, inútil. I de l'altra, perquè té detractors que, amb l'aigua bruta, llencen el nen, mai més ben dit. I tot el patrimoni que ha acompanyat l'Església, institució en crisi profunda de credibilitat, podria anar-se'n pel desguàs.